

Hayali İskender 2

— şaircesevmek · 23 Ocak 2010

....

Daha aradan birkaç dakika geçer geçmez bir baba ile oğlu çöp kutusunun başında beliriverdi. Üzerlerindeki giysiler belki ayların belki yılların izlerini taşıyordu. İkisinin de üstünde kolları lime lime olmuş birer kazak vardı. Soğuk kış gününde ayaklarında lastik çizmeler içlerinde çoraplar bile olmadan saatlerce buzlar üstünde geziyorlardı. Omuzlarında çuvalları, ellerinde birer değnek çöpü karıştırıyorlar, buldukları şişeleri çuvallarına koyuyor, bir sonraki istasyona yetişme telaşındaki kara tren gibi baba önde - son çekimi kalmış sigarasının dumanı kıvrıla kıvrıla burnunun deliklerinden yükseliyor, kirli saçlarının arasından havaya karışıyordu - oğlu arkada ona yetişmenin telaşı içinde kaymamak için altlarının izleri gitmiş çizmeleriyle dikkatli bir şekilde koşturuyordu.

Durakta bekleyen ikinci sınıf vatandaşlar bu sahnelerin bir an önce bitmesini istiyorlardı. Belki duraktakiler bir nebze de olsun bu görüntülere alıştı ama son model arabalarıyla işlerinden çıkıp da bu caddeden geçen, az ilerde lüks restoranlarda bir akşam yemeğinde o fakirlerin bir aylık kazançlarını harcayanların hiç haberleri yoktu bu sahnelerden. Onlar için utanç tablosu olan bu durum baba ile oğlun yaşam savaşının en vazgeçilmez sahnelerindendi. Hatta onların yanından geçerken kornalarını çalıyor ama hiçbir şekilde varlıklarını hissetmiyorlardı. Sadece yolda onlar için birer engeldiler. Bakıyorlardı ama görmüyorlardı.

Az sonra bu lüks otomobillerin arasından bir at arabası sağa doğru yanaştı, çöp kutusunun önünde durdu. Sokağa monte edilemeyen bu tabloya kendi bütünlüğü içerisinde bakıldığında en ünlü ressamların uzun bir süre emek harcayarak tuvale döktükleri bir şaheseri andırıyordu.

Evcilleştirilmesi tarih öncelerine kadar dayanan atlar, yirminci yüzyılda en modern şehirlerin göbeğinde ancak bu kadar vahşi ve yabani durabilirdi. Bu atın tüyelerinin ilk bakışta birkaç yıldır dökülmediği belliydi. Cılızlıktan daha ziyade bir vahşiliği vardı atın. Ama bir o kadar da soylu duruşu attan anlayanlar için gözden kaçmıyordu. Kendi olmasa bile atalarından bazıları bu şehrin kurtuluşunda görev almış, nice yiğitleri bir solukta menzile ulaştırmıştı. Bekli de kendisi ata sporlarımızdan olan cirit oyunlarında bir zamanlar boy göstermişti. Kim bilir belki şampiyonlukları vardı da hiç kimse saygı göstermiyordu bu yaşlı şampiyona. Acaba ciritte aldığı yaralardan biri miydi sağrısındaki ince uzun yara izi? Bu izin üzerinden uzun yıllar geçtiği belliydi. Son karşılaşmasında almış olmalıydı. Böyle bir yaralanmadan sonra bir daha sahalara geri dönmesi düşünülemezdi.

Kafasından başlayıp boynundan uzayıp giden arabanın ön kısmında bir tahtaya bağlı olan bir ip vardı. Bu ipe dikkatlice bakıldığında tam yedi yerinden düğümlüydü. Aynı zamanda yular olarak da kullanılan ip, atın sadece boynuna takılmıştı. Bu halde trafikte ilerlediğine göre evet soylu ve uysal bir at olmalıydı. Arkasına bağlı araba derme çatma ağaçlardan yapılmış bir kümesi andırıyordu. Hatta yakın bir zamanda bir kaza geçirdiği belli olan bu araba, bazı yerlerinden gündelik bir şekilde birbirine çakılan tahtalardan oluşuyordu. O tahtalar arasındaki dramı görünce insan, insan olduğundan utanıyordu. Üç, beş ve on yaşlarında üç çocuk arabanın sol ön köşesine oturmuşlar, donmamak için birbirlerine sarılıyorlardı. En

küçüğünün kız olduğu sadece saçlarından belliydi. Kıyafetleri, büyük ihtimalle abisinden kalmaydı ya da çöpten buldukları erkek elbiselerinden biriydi. Hiç birinin ayaklarında doğru düzgün bir ayakkabı yoktu. Kız olduğu için kardeşleri, koruma iç güdüsüyle ona yırtık da olsa bir çorap giydirmişlerdi. Yuvadaki kuş yavrularının yiyecek bekledikleri gibi sadece babalarının yapmış olduğu işe bakıyorlar dışardan kimseyle ilgilenmiyorlardı. İçlerinden büyük olan babasının arabaya attığı kağıt parçalarını istiflemeye çalışıyordu. Arabaya dikkatlice baktığım zaman gözlerime inanamadım. Sokak lambasının ışığıyla yarı aydınlanmış bu yüzün sahibi, daha birkaç saat önce dersinden çıktığım Kazım'dan başkası değildi. Tekrar tekrar baktım yanılmıyordum. Beni fark etmemesi için hemen durağın arkasına saklandım. Hayret ettim böyle bir yaşamdan öyle çalışkan bir öğrenci nasıl olabilirdi? Kazım'ın dersleri gayet iyiydi. Ama üç ay geçmesine rağmen Kazım'a defter aldırılmamıştı. Defter kalem kullanmaz, dersi iyi dinler aklına yazardı. Ekmek parası bulamazken nasıl defter kalem alabilirdi ki. Düşündükçe okulda yaşadıklarımızla bu sahnedeki taşlar yerine yavaş yavaş oturuyordu. Ellerinde hiç geçmeyen yaraların sebebini sorduğumda, hafta sonları babasının dükkanında çalıştığını söylemişti. O yaralarının kaynağını şimdi daha iyi anlıyordum. Yüreğimden bir şeyler kopup geldi, seyirci olarak katıldığım bu sahnede artık benim de bir rolüm vardı. Bir ara babası parçalanmamış bir koli koydu arabaya, o da hemen aldı, arabanın köşesinde bir yer temizleyip koydu. İçine de kardeşini oturttu. Şimdi küçük kardeş bir altın beşikteydi. Yüzünde beliren tebessüm bunun en büyük kanıtıydı.

Baba işini bitirince atın yularını bağladığı yerden çözdü. Arabanın ön kısmına oturdu. Yuların elinde uzun kalan kısmını kırbaç gibi kullanarak atın sırtına vurdu. At ağır adımlarla otobüs durağının önünden geçip sanki aynı şirketin elemanları gibi diğer çöp toplayan çocukların girdiği sokağa daldı ve gözden kayboldu. O an böyle bir öğrencime nasıl yardım edebilirim diye düşünmeye başladım. Yarın okulda mutlaka Kazım için bir şeyler yapmalıydım.

NOT: Bu anı üç bölümden oluşmaktadır.